

ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «Η ΠΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ»
ΚΑΙ ΤΟΝ JEFFREY ARCHER

«Αρχίζει με μια έκρηξη... τελειώνει με καταγιστικό τρόπο μέσα στην αγωνία».

Kirkus Reviews

«Αν σας αρέσουν τα μεγάλα οικογενειακά έπη, θα είναι δύσκολο να βρείτε σήμερα κάποιο άλλο εξίσου φιλόδοξο και διασκεδαστικό με αυτό».

Booklist

«Ο Άρτσερ ξέρει να δίνει το σασπένς σε μικρές εκρηκτικές δόσεις, μέχρι την τελευταία σελίδα... οδηγώντας σ' ένα πραγματικά εξαιρετικό αγωνιώδες φινάλε».

Washington Post

«Η ικανότητα να αφηγείται μια ιστορία είναι ένα σπουδαίο –και σπάνιο– δώρο... ούτε διδάσκεται ούτε αποκτιέται με τον καιρό. Ή την έχεις ή δεν την έχεις... Ο Τζέφρι Άρτσερ είναι, πρώτα και πάνω απ' όλα, ένας αφηγητής».

The Times

«Είναι ένας μαιτρ της μυθιστοριογραφίας: οι καλοί χαρακτήρες του είναι αψεγάδιαστοι, οι κακοί δεν έχουν καμιά αρετή που να τους εξιλεώνει... Ο Άρτσερ έχει το παράξενο χάρισμα που στερούνται πολλοί από εκείνους που θεωρούν ότι είναι πιο σοβαροί συγγραφείς. Μπορεί να πει μια ιστορία, και το κάνει πολύ πειστικά».

Scotsman

«Πιθανότατα ο μεγαλύτερος αφηγητής του καιρού μας».

Mail on Sunday

«Ένας αφηγητής της κλάσης του Αλέξανδρου Δουμά».

Washington Post

«Ο άνθρωπος είναι ιδιοφυΐα».

Evening Standard

«Ένας από τους δέκα κορυφαίους μυθιστοριογράφους στον κόσμο».

Los Angeles Times

«Ο Άρτσερ είναι ένας εκπληκτικός αφηγητής, και περνά με επιτυχία το πιο δύσκολο τεστ για ένα συγγραφέα: θέλεις πάντα να διαβάσεις παρακάτω, να δεις τι θα γίνει στη συνέχεια».

Sunday Times

«Δεν υπάρχει καλύτερος παραμυθάς εν ζωή».

Larry King

«Ο Άρτσερ δημιουργεί χαρακτήρες που ξεπηδούν ολοζώντανοι από τις σελίδες και μένουν μαζί σου για πολύ αφότου κλείσεις το βιβλίο».

South Wales Argus

«Ο Άρτσερ στήνει την πλοκή του με τέχνη και σε κάνει να γυρίζεις τις σελίδες ασταμάτητα».

Boston Globe

«Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την επινοητικότητα του Άρτσερ και το αβίαστο, πληθωρικό στυλ του».

Sunday Telegraph

«Ο Άρτσερ έχει τέτοιο χάρισμα στην πλοκή που μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο ως ιδιοφυές».

Daily Telegraph

«Πανούργα πλοκή, γραφή αβίαστη και πνευματώδης. Ο Άρτσερ παίζει σαν τη γάτα με το ποντίκι με τον αναγνώστη».

New York Times

Για τον συγγραφέα

Ο Τζέφρι Άρτσερ έγραψε το πρώτο του μυθιστόρημα, *Ούτε Δεκάρα Παραπάνω*, το 1974, και στη συνέχεια το *Κάιν και Άβελ*, η μεγάλη επιτυχία του οποίου τον καθιέρωσε διεθνώς. Ακολούθησαν άλλα δεκαεννέα μυθιστορήματα και επτά συλλογές διηγημάτων, που έχουν εκδοθεί σε ενενήντα επτά χώρες και τριάντα επτά γλώσσες και οι συνολικές πωλήσεις τους ξεπερνούν τα διακόσια εβδομήντα εκατομμύρια αντίτυπα. Έχει γράψει επίσης τρία θεατρικά έργα και δύο σενάρια για τον κινηματογράφο. Ζει στο Λονδίνο και στο Κέμπριτζ. Είναι παντρεμένος και έχει δύο γιους. Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπο του συγγραφέα, jeffreyarcher.com

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Κάιν και Άβελ
Ούτε Δεκάρα Παραπάνω
Η Άσωτη Κόρη
Πρώτος Μεταξύ Ίσων
Δολοφονήστε την Πρόεδρο
Ζήτημα Τιμής
Παιχνιδίσματα
Σε Ευθεία Γραμμή
Μεταξύ Κλεφτών Ειλικρίνεια
Δώδεκα Τρόποι Παραπλάνησης
Η Τέταρτη Εξουσία
Η Ενδεκάτη Εντολή
Με Λίγα Λόγια
Οι Γιοι του Πεπρωμένου
Το Αίνιγμα του Βαν Γκογκ
Αιχμάλωτος της Τύχης

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΚΛΙΦΤΟΝ

Μόνο ο Χρόνος θα Δείξει
Αμαρτίες Πατέρων
Το Κρυμμένο Μυστικό
Πρόσεξε Τι Θα Ευχηθείς
Η Πένα και το Ξίφος

JEFFREY ARCHER

Τα Χρονικά των Κλίφτον

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΠΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mightier Than the Sword*

Copyright © Jeffrey Archer 2015

First published 2015 by Macmillan,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited

Για την ελληνική γλώσσα:
© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής
Επιμέλεια: Συλβί Ρηγοπούλου
Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-091-5

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1091

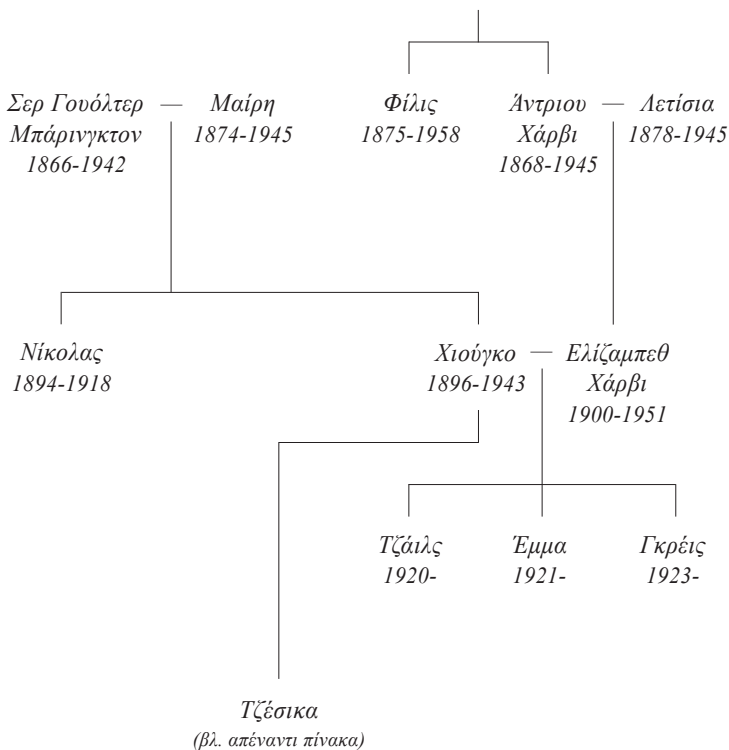
ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΡΗ

Για τις πολύτιμες συμβουλές και τις έρευνές τους,
ευχαριστώ τους:

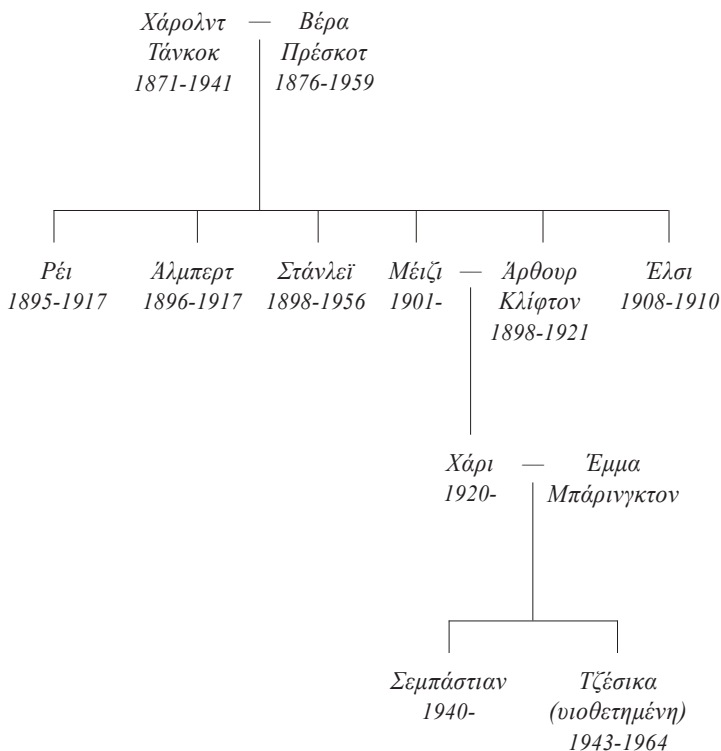
Σάιμον Μπείνμπριτζ, Άλαν Γκαρντ,
Κεν Χάουαρντ, καθηγητή της Βασιλικής Ακαδημίας Τεχνών,
Άλισον Πρινς, Κάθριν Ρίτσαρντς, Μαρί Ρόμπερτς,
δόκτορα Νικ Ρόμπινς και Σούζαν Γουάτ.

Επίσης τον Σάιμον Σίμπαγκ Μοντεφιόρε,
συγγραφέα των βιβλίων *Στάλιν: Η Αυλή*
του Κόκκινου Τσάρου και *Ο Νεαρός Στάλιν*,
για τις συμβουλές και τις γνώσεις του.

ΟΙ ΜΠΑΡΙΝΓΚΤΟΝ

ΟΙ ΚΛΙΦΤΟΝ

Στο χέρι σπουδαίων ανδρών
η πένα είναι ισχυρότερη από το ξίφος

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΟΥΛΕΡ-ΛΙΤΟΝ 1803-1873

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1964

Ο ΜΠΡΕΝΤΑΝ ΔΕ ΧΤΥΠΗΣΕ την πόρτα, απλώς γύρισε το πόμολο και μπήκε μέσα, κοιτάζοντας ταυτόχρονα πίσω του, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε δει κανείς. Δε θα ήθελε να αναγκαστεί να εξηγήσει τι δουλειά έχει, τέτοια ώρα μες στη νύχτα, ένας νεαρός από τη δεύτερη θέση στην καμπίνα ενός ηλικιωμένου λόρδου. Όχι βέβαια ότι θα το σχολίαζε και κανείς.

«Υπάρχει περίπτωση να μας διακόψουν;» ρώτησε ο Μπρένταν, αφού έκλεισε την πόρτα.

«Κανείς δε θα μας ενοχλήσει νωρίτερα από τις εφτά αύριο το πρωί, και μέχρι τότε δε θα έχει μείνει τίποτα».

«Ωραία», είπε ο Μπρένταν. Γονάτισε, ξεκλείδωσε το μεγάλο μπαούλο, άνοιξε το σκέπασμα, και κοίταξε την πολύπλοκη συσκευή που είχε χρειαστεί πάνω από ένα μήνα για να την κατασκευάσει. Πέρασε την επόμενη μισή ώρα κάνοντας ελέγχους για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχαν λασκαρισμένα καλώδια, ότι όλα τα κουμπιά ήταν στις σωστές θέσεις, και ότι το χρονόμετρο λειτουργούσε με το γύρισμα ενός διακόπτη. Όταν σιγουρεύτηκε ότι όλα δούλευαν τέλεια, σηκώθηκε.

«Όλα έτοιμα», είπε. «Πότε θέλεις να ενεργοποιηθεί;»

«Στις τρεις τη νύχτα. Και θα χρειαστώ τριάντα λεπτά για να βγάλω αυτά εδώ», πρόσθεσε ο Μάκινταϊρ, αγγίζοντας το διπλόσάγονο στο λαιμό του, «και να φτάσω στην άλλη καμπίνα μου».

Ο Μπρένταν γύρισε στο μπαούλο και ρύθμισε το χρονόμετρο για τις τρεις. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να γυρίσεις

αυτόν το διακόπτη πριν φύγεις, και να βεβαιωθείς ότι ο δείκτης των δευτερολέπτων κινείται».

«Τι μπορεί να πάει στραβά;»

«Αν τα κρίνα είναι ακόμη στην καμπίνα της κυρίας Κλίφτον, τίποτα. Δεν υπάρχει περίπτωση να επιζήσει κανείς σ' αυτόν το διάδρομο, και πιθανόν ούτε στο κατάστρωμα από κάτω. Υπάρχουν τρία κιλά δυναμίτη βυθισμένα κάτω από εκείνα τα λουλούδια, πολύ περισσότερα απ' όσα χρειαζόμαστε, αλλά έτσι είμαστε σίγουροι ότι θα εισπράξουμε τα λεφτά μας».

«Έχεις το κλειδί μου;»

«Ναι», είπε ο Μπρένταν. «Καμπίνα 706. Θα βρεις το καινούριο σου διαβατήριο και το εισιτήριο κάτω από το μαξιλάρι».

«Τίποτε άλλο που πρέπει να προσέξω;»

«Όχι. Απλώς βεβαιώσου, πριν φύγεις, ότι κινείται ο δείκτης των δευτερολέπτων».

Ο Ντόχερτι χαμογέλασε. «Θα τα ξαναπούμε στο Μπέλφαστ».

* * *

Ο Χάρι ξεκλείδωσε την πόρτα της καμπίνας και παραμέρισε για να περάσει η γυναίκα του.

Η Έμμα έσκυψε για να μυρίσει τα κρίνα που είχε στείλει η βασιλομήτωρ για την καθέλκυση του υπερωκεάνιου *Μπάκιγχαμ*. «Είμαι εξαντλημένη», είπε. «Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνει η βασιλομήτωρ και τρέχει έτσι κάθε μέρα».

«Αυτή είναι η δουλειά της, και την κάνει καλά, αλλά βάζω στοίχημα ότι κι αυτή θα ήταν εξαντλημένη αν δοκίμαζε να γίνει για μερικές μέρες πρόεδρος της Μπάρινγκτον».

«Και πάλι προτιμώ τη δική μου δουλειά από τη δική της», είπε η Έμμα. Έβγαλε το φόρεμά της, το κρέμασε στην ντουλάπα, και μετά κατευθύνθηκε προς το μπάνιο.

Ο Χάρι διάβασε την κάρτα της βασιλομήτορος άλλη μια φορά. Ήταν ένα πολύ προσωπικό μήνυμα. Η Έμμα είχε αποφασίσει ήδη να βάλει το βάζο στο γραφείο της, όταν θα γύριζαν στο Μπρίστολ, και να το γεμίζει με κρίνα κάθε Δευτέρα πρωί. Ο Χάρι χαμογέλασε. Γιατί όχι;

Όταν βγήκε η Έμμα από το μπάνιο, πήρε τη θέση της ο Χάρι, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Έμμα έβγαλε τη ρόμπα της και ξάπλωσε. Ήταν τόσο κουρασμένη, που ούτε καν διανοήθηκε να διαβάσει μερικές σελίδες από τον *Κατάσκοπο που Γύρισε Από το Κρύο*, το βιβλίο ενός νέου συγγραφέα που της είχε συστήσει ο Χάρι. Έκλεισε το φως από τη δική της πλευρά του κρεβατιού και είπε, «Καληνύχτα, αγάπη μου», αν και ήξερε ότι ο Χάρι δεν μπορούσε να την ακούσει.

Όταν βγήκε ο Χάρι από το μπάνιο, η Έμμα κοιμόταν κιόλας βαθιά. Τη σκέπασε καλά σαν να ήταν μικρό παιδί, τη φίλησε στο μέτωπο και ψιθύρισε: «Καληνύχτα, αγάπη μου». Μετά ξάπλωσε στη δική του πλευρά, χαμογελώντας καθώς άκουσε το απαλό γουργουρητό της. Δε θα διανοούνταν ποτέ να πει ότι η γυναίκα του ροχάλιζε.

Ένωθε τόσο περήφανος γι' αυτή. Η καθέλκυση δε θα μπορούσε να πάει καλύτερα. Γύρισε στο πλάι, περιμένοντας ότι θα τον έπαιρνε ο ύπνος αμέσως, αλλά παρ' όλο που τα βλέφαρά του ήταν βαριά και ένιωθε κατάκοπος, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

* * *

Ένας άλλος άντρας, που τώρα ήταν ασφαλής πίσω στην καμπίνα της δεύτερης θέσης, ήταν επίσης ξάγρυπνος. Αν και ήταν τρεις τη νύχτα, και η δουλειά του είχε τελειώσει, δεν προσπαθούσε να κοιμηθεί.

Πάντα οι ίδιες ανησυχίες έρχονται στην επιφάνεια όταν είσαι αναγκασμένος να περιμένεις. Μήπως είχε αφήσει κανένα στοιχείο που θα τους οδηγούσε κατευθείαν σ' αυτόν; Μήπως είχε κάνει κανένα λάθος, με αποτέλεσμα να αποτύχει η επιχείρηση και να γίνει περιέγελος στην πατρίδα; Δε θα μπορούσε να χαλαρώσει παρά μόνο όταν θα βρισκόταν στη ναυαγοσωστική λέμβο ή, ακόμη καλύτερα, σε κάποιο άλλο πλοίο που θα κατευθυνόταν προς ένα άλλο λιμάνι.

Πέντε λεπτά και δεκατέσσερα δευτερόλεπτα...

Ήξερε ότι οι συνεργάτες του, επιστρατευμένοι κι αυτοί στον ίδιο σκοπό, θα ήταν εξίσου νευρικοί με τον ίδιο.

Η αναμονή ήταν πάντα το χειρότερο μέρος της επιχείρησης, όπου τα πράγματα βρίσκονται πλέον έξω από τον έλεγχό σου, και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα.

Τέσσερα λεπτά και έντεκα δευτερόλεπτα...

Ήταν κάτι χειρότερο από ποδοσφαιρικό αγώνα όπου νικάς ένα-μηδέν αλλά ξέρεις ότι οι αντίπαλοι είναι πιο δυνατοί και μπορούν κάλλιστα να σκοράρουν στις καθυστερήσεις. Θυμήθηκε τις οδηγίες του διοικητή του: Όταν χτυπήσει ο συναγερμός, φρόντισε να είσαι από τους πρώτους που θα βγουν στο κατάστρομα και θα μπουν στις λέμβους, γιατί τέτοια ώρα αύριο θα ψάχνουν κάποιον που να είναι κάτω από τριάντα πέντε και να μιλάει με ιρλανδική προφορά, γι' αυτό κρατάτε το στόμα σας κλειστό, παιδιά.

Τρία λεπτά και σαράντα δευτερόλεπτα... τριάντα εννιά...

Κοίταζε την πόρτα της καμπίνας και φαντάστηκε ποιο θα ήταν το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί. Να μην εκραγεί η βόμβα, να ανοίξει ξαφνικά η πόρτα και να ορμήσουν μέσα καμιά δεκαριά μπάτσοι χτυπώντας όπου βρουν με τα κλομπ, αδιαφορώντας για το πόσες φορές έχουν χτυπήσει. Όμως το μόνο που άκουγε ήταν ο ρυθμικός ήχος των μηχανών του *Μπάκιγγαμ*, καθώς το πλοίο συνέχιζε ήρεμα το ταξίδι του στον Ατλαντικό προς τη Νέα Υόρκη. Μια πόλη όπου δε θα έφτανε ποτέ.

Δύο λεπτά και τριάντα τέσσερα δευτερόλεπτα... τριάντα τρία...

Άρχισε να φαντάζεται πώς θα ήταν τα πράγματα όταν θα γύριζε στη Φολς Ρόουντ. Παιδιά με κοντά παντελόνια θα τον κοίταζαν με δέος καθώς θα διέσχιζε το δρόμο, έχοντας ως μοναδική τους φιλοδοξία να του μοιάσουν όταν μεγαλώσουν. Ο ήρωας που ανατίναξε το *Μπάκιγγαμ* μερικές βδομάδες μετά τη βάφτισή του από τη βασιλομήτορα. Κανείς δε θα μιλούσε για τις αθώες ζωές που χάθηκαν. Δεν υπάρχουν αθώες ζωές όταν πιστεύεις σε ένα σκοπό. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ κανέναν από τους επιβάτες στα επάνω καταστρώματα. Θα διάβαζε γι' αυτούς στις εφημερίδες, και αν είχε κάνει τη δουλειά του σωστά, δε θα υπήρχε καμιά αναφορά στο όνομά του.

Ένα λεπτό και είκοσι δύο δευτερόλεπτα... είκοσι ένα...

Τι θα μπορούσε να πάει στραβά τώρα; Μήπως ο εκρηκτικός μηχανισμός, που είχε κατασκευαστεί σε μία επάνω κρεβατοκάμαρα, στις εργατικές πολυκατοικίες του Ντανγκάνον, θα τον πρόδιδε την τελευταία στιγμή; Μήπως σε λίγο θα άκουγε τη σιωπή της αποτυχίας;

Εξήντα δευτερόλεπτα...

Άρχισε να ψιθυρίζει έναν έναν τους αριθμούς.

«Πενήντα εννιά, πενήντα οχτώ, πενήντα εφτά, πενήντα έξι...»

Μήπως ο μεθυσμένος στην πολυθρόνα του σαλονιού περίμενε αυτόν; Μήπως έρχονταν κιόλας στην καμπίνα του;

«Σαράντα εννιά, σαράντα οχτώ, σαράντα εφτά, σαράντα έξι...»

Μήπως είχαν αντικαταστήσει τα κρίνα ή τα είχαν πετάξει ή τα είχαν βάλει αλλού; Μήπως η Έμμα Κλίφτον ήταν αλλεργική στη γύρη;

«Τριάντα εννιά, τριάντα οχτώ, τριάντα εφτά, τριάντα έξι...»

Μήπως ξεκλείδωσαν το δωμάτιο του λόρδου και βρήκαν το ανοιχτό μπουλού;

«Είκοσι εννιά, είκοσι οχτώ, είκοσι εφτά, είκοσι έξι...»

Μήπως έψαχναν κιόλας το πλοίο για τον άνθρωπο που είχε βγει από την τουαλέτα στο σαλόνι της πρώτης θέσης;

«Δεκαεννιά, δεκαοχτώ, δεκαεφτά, δεκαέξι...»

Μήπως... Αρπάχτηκε από τα πλαϊνά της κουκέτας, έκλεισε τα μάτια του, κι άρχισε να μετράει δυνατά.

«Εννιά, οχτώ, εφτά, έξι, πέντε, τέσσερα, τρία, δύο, ένα...»

Σταμάτησε να μετρά και άνοιξε τα μάτια του. Τίποτα. Μόνο εκείνη η αλλόκοτη σιωπή που ακολουθεί πάντα μετά από μια αποτυχία. Έσκυψε το κεφάλι και προσευχήθηκε στο Θεό που δεν πίστευε, και αμέσως μετά ακολούθησε μια έκρηξη τόσο ισχυρή, που τον πέταξε πάνω στον τοίχο της καμπίνας σαν φύλλο σε καταιγίδα. Σηκώθηκε παραπατώντας και χαμογέλασε όταν άκουσε τα ουρλιαχτά. Αναρωτήθηκε πόσοι από τους επιβάτες του επάνω καταστρώματος μπορεί να επέζησαν από μια τέτοια έκρηξη.